

[Elmquist.]

finder Sted, og at disse Usædeligheder sker, men derfor er det dog ikke nødvendigt at servere alle disse Raaheder gennem Pressen for den opvoksende Slægt, for Dreng og Piger i 13—14—15 Aars Alderen, saaledes som jeg nævnte det forleden Dag. Dette er det, vi anser for usundt, og derfor er det, vi paa dette Omraade ønsker at gaa ind for en Indskrænkning i Offentlighed i Sædelighedssager, idet disses Offentliggørelse efter vor Mening gør en Skade, der staaar ganske i Misforhold til den Nytte, de gør. En saadan Opfattelse er i øvrigt Retsplejelovens § 29, som vi nu har den, et Udtryk for. Vi ønsker blot, at man skal gaa endnu videre, end § 29 hjemler det, idet vi ønsker, at i Sædelighedssager som f. Eks. Hald-Affæren skal Offentlighed være en Undtagelse i dansk Retspleje. Det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen fandt intet stødende ved det Referat, jeg brugte som Eksempel fra Hald-Affæren. Ja, saa er det ret haabløst at diskutere med det ærede Medlem om, hvilke Referater der er stødende og skadelige, og hvilke der ikke er det. Naar det ærede Medlem ikke finder dette Referat sensationelt i allerhøjeste Grad med alle dets fremhævede og pirrende Overskrifter, saa ved jeg ikke, hvorledes man skal kunne fremlægge et Referat for det ærede Medlem, som han skulde finde var sensationelt, saa er det ærede Medlem jo ganske immun paa dette Omraade.

Endelig er det vort Standpunkt, at der i videst muligt Omfang, som jeg sagde forleden Dag, bør tages Hensyn til Vidnerne, naar disse ønsker at afgive Forklaring for lukkede Døre, og til første Gang tiltalte. Jeg synes, at det ærede Medlem Hr. Fuglsangs Udtalelser her forleden Dag om den Vidneførsel, der fandt Sted i Herning, paa den tydeligste og klareste Maade understreger netop Betimeligheden og Rimeligheden af dette, som vi her gaar ind for, at et Vidne skal kunne sige i given Situation: Jeg ønsker, at Dørene skal lukkes, jeg ønsker i Ro og Fred at faa Lov til at afgive min Vidneforklaring for Dommeren. Jeg finder netop, at dette Eksempel er en udmærket Illustration til Betimeligheden af at faa indført saadanne Regler, at Vidnerne frit og ugenert kan komme til at afgive deres Forklaringer, hvilket netop ogsaa i allerhøjeste Grad er i Samfundets Interesse. Og hvor et stakkels Pige barn første Gang er tiltalt f. Eks. for et lille Tyveri, og det har medført Sorg og Fortvivlelse for hendes Omgivelser, og hun derfor stiller det Krav til Dommeren gennem sin Forsvarer: Maa jeg dog ikke blive fri for at faa Skammen

for mig og mine Omgivelser forøget ved denne Offentlighed — dér finder vi ogsaa, at det er rimeligt og naturligt, som jeg sagde forleden Dag, at Offentligheden bliver udelukket, Offentligheden, der kun her kan gøre Skade og ingen Gavn.

Man har heroverfor anført, at Offentlighed er jo til for at hindre Misbrug, og Misbrug vil kunne finde Sted, naar Offentligheden saaledes bliver udelukket. Jeg vil her gentage, hvad jeg sagde forleden Dag, at i de Sager, hvor man indfører Meddomsmænd, vil man da i hvert Fald have tilstrækkelig Garanti mod Misbrug i Meddomsmændenes Tilstedeværelse.

Det er vort Standpunkt til Offentlighed i Retsplejen: Ikke nogen Ophævelse af den, men Indskrænkning paa visse Omraader, hvor vi mener, den kan gøre mere Skade end Gavn. Det glæder os selvfølgelig, at vort Standpunkt her falder sammen med det konservative Folkepartis, og vi haaber ogsaa, at det under Forhandlingerne i Udvalget maa finde Lydhørhed hos de andre Partier, saaledes at Resultatet af Forhandlingerne kan blive det, vi tilsigtede, at Offentlighed bevares som Princip; men at den indskrænkes, hvor den gør mere Skade end Gavn.

Vi tror ikke fra vor Side, at det kan gøre Nytte at overlade hele Reguleringen paa dette Omraade til Pressen. Det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen var jo ogsaa inde paa, at Lovgivningsmagten burde hjælpe den gode Presse overfor den daarlige. Det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen mener altsaa ogsaa, at der er en *daarlig* Presse, der bør hjælpes, og mener altsaa, at den bør hjælpes gennem Lovgivningsmagten. Det ærede Medlem pegede her paa, at man skulde følge Englands Veje. Jeg skal ikke afgøre her, hvorvidt det kan lykkes at indvirke paa den daarlige Presse og begrænse Offentligheds Skadelighed ad den Vej, England følger, derom er vi naturligvis villige til at forhandle i Udvalget. Det afgørende for os er ikke, hvilken Vej der bliver vandret for at naa Maalet, men blot, at vi naar Maalet, og jeg haaber, som sagt, at vi i Udvalget maa kunne naa dette Maal, at tage det skadelige ved Offentlighed væk.

Naar det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen var forfærdet over mit Standpunkt paa forskellige Omraader, saasom med Hensyn til Spørgsmaalet Offentlighed, vil jeg gerne sige, at dér skal det ærede Medlem nu ikke slaa med Sten, for dér bor det ærede Medlem vist selv i et Glashus. Jeg finder mig i høj Grad bæret over, at